

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

I. ÚS 287/2021-12

Ústavný súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu senátu Rastislava Kaššáka a sudcov Jany Baricovej (sudkyňa spravodajkyňa) a Miloša Maďara v konaní podľa čl. 127 Ústavy Slovenskej republiky o ústavnej sťažnosti sťažovateľky obchodnej spoločnosti **Wüstenrot poisťovňa, a. s.**, Karadžičova 17, Bratislava, IČO 31 383 408, zastúpenej advokátom JUDr. Branislavom Zubercom, Michalská 9, Bratislava, proti uzneseniu Okresného súdu Banská Bystrica č. k. 40 Ek 700/2020 z 9. apríla 2021 takto

r o z h o d o l :

Ústavnú sťažnosť **o d m i e t a .**

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavná sťažnosť sťažovateľky a skutkový stav veci

1. Sťažovateľka sa ústavnou sťažnosťou doručenou ústavnému súdu 23. júna 2021 domáha vyslovenia porušenia svojho základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a svojho práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) uznesením všeobecného súdu označeným v záhlaví tohto uznesenia. Napadnuté uznesenie navrhuje zrušiť a vec vrátiť súdu na ďalšie konanie.

2. Z ústavnej sťažnosti a jej príloh vyplýva, že sťažovateľka ako oprávnená navrhla vykonať exekúciu pre vymoženie pohľadávky vo výške 37,67 eur s príslušenstvom. Okresný súd uznesením č. k. 40 Ek 700/2020 z 2. júna 2020 vydaným vyšším súdnym úradníkom návrh sťažovateľky v časti trov exekúcie vo výške 7,74 eur zamietol. Poukázal na to, že sťažovateľka si v návrhu uplatnila trovy právneho zastúpenia vo výške 45,41 eur, avšak v zmysle § 199e Exekučného poriadku, ak ide o exekúciu na vymoženie práva na peňažné plnenie, patrí oprávnenému náhrada trov právneho zastúpenia najviac vo výške vymáhaného nároku podľa stavu ku dňu vydania poverenia na vykonanie exekúcie. V časti sumy 7,74 eur (45,41 eur – 37,67 eur) teda považoval nárok sťažovateľky za rozporný s Exekučným poriadkom [§ 53 ods. 3 písm. a) Exekučného poriadku].

3. Proti uzneseniu vyššieho súdneho úradníka podala sťažovateľka sťažnosť, v ktorej namietala, že v citovanom ustanovení nejde o výšku istiny, ale o výšku vymáhaného nároku, pričom jej nárok predstavuje aj nárok na príslušenstvo a trovy súdneho konania. Spolu teda vymáhaný nárok predstavuje sumu 123,35 eur. Okrem toho poukázala na to, že si trovy právneho zastúpenia vyčíslila podľa vyhlášky Ministerstva spravodlivosti Slovenskej republiky č. 655/2004 Z. z. o odmenách a náhradách advokátov za poskytovanie právnych služieb v znení neskorších predpisov (ďalej len „vyhláška“), pričom vychádzala zo sumy istiny 37,67 eur. Trovy právneho zastúpenia teda predstavujú sumu 45,41 eur, a nie 37,67 eur.

4. Sudca okresného súdu sťažnosť sťažovateľky napadnutým uznesením zamietol, zdôrazniac vecnú správnosť sťažnosťou napadnutého uznesenia. Dodal, že ak sa podaným návrhom na vykonanie exekúcie vymáha istina spoločne s príslušenstvom, tak za tarifnú hodnotu v zmysle § 10 ods. 2 vyhlášky možno považovať len istinu, a nie aj hodnotu príslušenstva pohľadávky. Vysvetlil, čo sa rozumie príslušenstvom pohľadávky (§ 121 ods. 3 Občianskeho zákonníka), ako i to, že do tarifnej hodnoty sa príslušenstvo započíta len vtedy, ak je ustálené a vyčíslené ku dňu vykonania úkonu právnej služby a samostatne uplatňované.

II.

Argumentácia sťažovateľky

5. Sťažovateľka v ústavnej sťažnosti namieta presvedčivosť odôvodnenia napadnutého uznesenia. Opätovne predostiera spôsob výpočtu trov právneho zastúpenia v exekučnom konaní za dva úkony právnej služby, ktoré jej pri použití ustanovení vyhlášky a istine 37,67 eur stále vychádzajú na sumu 45,41 eur. Argumentuje, že § 199e Exekučného poriadku neuvádza, že by oprávnený mal nárok na trovy právneho zastúpenia najviac vo výške istiny, ale uvádza, že má nárok na tieto trovy najviac vo výške vymáhaného nároku, v čom je podľa jej názoru zreteľný rozdiel. Zníženie trov právneho zastúpenia preto vníma ako nedôvodné a právne nepodložené. Okrem toho podotkla, že pre výpočet svojich trov použila len sumu istiny, a nie aj sumu vyčísleného príslušenstva. Keďže sa v napadnutom uznesení neuvádza iný výpočet trov, ktorý by mal byť údajne správnejší, sťažovateľka považuje napadnuté uznesenie za absolútne neodôvodnené a nepreskúmateľné.

III.

Predbežné prerokovanie ústavnej sťažnosti

6. Podstatou ústavnej sťažnosti je spornosť interpretácie § 199e Exekučného poriadku a výpočtu trov právneho zastúpenia v exekučnom konaní. Sťažovateľka nesúhlasí s výkladom okresného súdu, v čom vidí porušenie svojich práv. Predostiera vlastný pohľad na vec a od ústavného súdu očakáva prehodnotenie záveru, ku ktorému dospel okresný súd.

7. Sťažnostné námietky smerujú vo svojej podstate proti rozhodnutiu všeobecného súdu týkajúcemu sa výšky trov právneho zastúpenia v exekučnom konaní. V nadväznosti na to považuje ústavný súd za žiaduce poukázať v prvom rade na svoju ustálenú judikatúru, v ktorej opakovane pripomína, že rozhodovanie všeobecného súdu o trovách konania ako integrálnej súčasti súdneho konania je zásadne výsadou všeobecného súdu. V rámci tohto rozhodovania ide vždy o aplikáciu jednoduchého práva, takže ústavný súd rozhodnutia o trovách konania meritórne preskúmava iba celkom výnimočne, a to v prípadoch, ak samotné rozhodnutie všeobecného súdu je takým excesom

z požiadaviek kladených na spravodlivý proces alebo ide o také extrémne vybočenie z princípu spravodlivosti, že je spôsobilé zasiahnuť do ústavnoprávnej roviny, a teda i do práv účastníka konania, ktorý podal ústavnú sťažnosť. Inak povedané, problematika trov konania by mohla dosiahnuť ústavnoprávny rozmer len v prípade extrémneho vybočenia z pravidiel upravujúcich toto konanie, k čomu by mohlo dôjsť najmä na základe takej interpretácie a aplikácie príslušných ustanovení aplikovateľného právneho predpisu, ktorá by v sebe zahŕňala črty svojvôle (m. m. I. ÚS 40/2012, I. ÚS 630/2017).

8. Ústavný súd predbežne prerokoval ústavnú sťažnosť sťažovateľky, zohľadniac súčasný postoj prezentovaný Európskym súdom pre ľudské práva (ďalej len „ESLP“) v kontexte rozhodovacej činnosti ústavného súdu v tzv. bagateľných veciach (rozhodnutie ESLP vo veci Kľačanová proti Slovenskej republike, č. 8394/13, rozsudok z 27. 11. 2018), v zmysle ktorého tzv. bagateľnosť veci (predmetu konania) nemôže byť jediným a nosným dôvodom odmietnutia ústavnej sťažnosti (I. ÚS 247/2019), a nie je tomu tak ani v tomto prípade.

9. Po preskúmaní napadnutého uznesenia (v spojení s uznesením vyššieho súdneho úradníka) ústavný súd konštatuje, že nezistil v dôvodoch napadnutého uznesenia takú skutočnosť, ktorá by signalizovala svojvoľný postup okresného súdu nemajúci oporu v zákone. Okresný súd postupoval v rámci vymedzenom príslušnými procesnými predpismi regulujúcimi trovy exekučného konania a nedopustil sa takeého výkladu (a aplikácie) príslušného ustanovenia Exekučného poriadku, ktorým by poprel jeho podstatu, zmysel a účel a ktorý by predstavoval nepredvídateľnú interpretačnú svojvôľu. Práve naopak, účel spomínaného ustanovenia Exekučného poriadku zohľadnil i okresný súd, keď zabránil tomu, aby súdny exekútor na základe poverenia na vykonanie exekúcie vymohol od povinného na trovy právneho zastúpenia viac, ako je suma vymáhaného nároku podľa stavu ku dňu vydania poverenia na vykonanie exekúcie. V štádiu pred začatím exekúcie zákon skutočne limituje výšku náhrady trov právneho zastúpenia oprávneného, a to dvojakým spôsobom. Prvým limitom je počet úkonov právnej služby, za ktorý má oprávnený nárok (maximálne dva úkony), a druhým je výška náhrady trov, ak ide o exekúciu na vymoženie práva na peňažné plnenie, ktorá nesmie presiahnuť výšku vymáhaného nároku. V poradí druhé spomenuté obmedzenie je relevantné pri veľmi malej výške vymáhaného nároku, tak ako to bolo aj v prípade sťažovateľky. Hoci sa trovy právneho zastúpenia v exekučnom konaní vyčísli správne v zmysle vyhlášky, nemožno ich náhradu priznať v rozsahu, v akom presahujú zákonný limit vyplývajúci z § 199e Exekučného poriadku. Priznaním náhrady trov právneho zastúpenia nad zákonodarcom ustanovenú hranicu maximálnej výšky trov právneho zastúpenia by došlo k popretiu spomínaného účelu daného ustanovenia. Záver okresného súdu tak možno v posudzovanej veci považovať za zrozumiteľne odôvodnený, logický, a preto z ústavného hľadiska za akceptovateľný a udržateľný.

10. Je potrebné zdôrazniť, že sťažovateľka aj pred ústavným súdom zopakovala námietky, ktoré už boli predmetom preskúmania okresným súdom, na základe ňou podanej sťažnosti proti rozhodnutiu vyššieho súdneho úradníka, teda ústavná sťažnosť je vlastne iba pokračujúcou polemikou s právnym názorom okresného súdu. Sťažovateľka tak vedome stavia ústavný súd do pozície bežnej prieskumnej inštancie všeobecného súdnictva, keď požaduje, aby ústavný súd vec opätovne posúdil a stotožnil sa s jej názorom. Ústavný súd v tejto súvislosti pripomína, že nie je a ani nemôže byť ďalšou opravnou inštanciou v systéme všeobecného súdnictva a že jeho úlohou nie je nanovo vyhodnocovať skutkové a právne okolnosti prípadu a nahradiť závery všeobecných

súdov svojím vlastným názorom, ale presvedčiť sa, že závery všeobecných súdov nie sú prejavom svojvôle, ktorá by mohla mať za následok porušenie práv sťažovateľov.

11. Ako už bolo uvedené, v okolnostiach tohto prípadu nemožno závery okresného súdu vyhodnotiť ako svojvoľné, resp. také, ktoré by popierali zmysel a účel príslušných ustanovení Exekučného poriadku, a preto ústavný súd ústavnú sťažnosť sťažovateľky odmietol podľa § 56 ods. 2 písm. g) zákona č. 314/2018 Z. z. o Ústavnom súde Slovenskej republiky a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov z dôvodu jej zjavnej neopodstatnenosti.

12. Keďže ústavná sťažnosť bola odmietnutá, rozhodovanie o ďalších návrhoch sťažovateľky v uvedenej veci stratilo opodstatnenie, a preto sa nimi ústavný súd už nezaoberal.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu ústavného súdu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 13. júla 2021

Rastislav Kaššák
predseda senátu